

Nr 114.

Av herr **Lövgren** i Nyborg **m. fl.**, om höjning av premierna för dödandet av säl.

Riksdagen beviljar årligen ett anslag till premiering av rovdjurs dödande. Detta anslag har under det senaste året utgått med 20,000 kronor och torde vara tillräckligt för att möta de utgifter, som följa av de nuvarande premiernas storlek. Det är emellertid på ett viktigt område, nämligen i fråga om premier för dödande av säl, som premierna äro för knappt tilltagna och böra höjas. Premierna utgå nu med 4 kronor, och det är alldeles uppenbart, att detta icke kan locka till någon intensivare jakt, när priset på späck och sälhudar är så lågt, som det för närvarande är. I genomsnitt torde icke inkomsten för en på våren dödad säl uppgå till mer än 16 kronor. Om nu ett jaktlag på tre man efter sex, sju veckors jakt ute på Bottenhavets isar lyckas nedlägga ett femtiotal sälar, anses detta såsom god fångst, men många gånger kan det ju hända, att resultatet av jakten blir mycket mindre och i sådant fall är det alldeles uppenbart, att inkomsten blir för låg för att stimulera till intensiv jakt. Vid 1923 års riksdag framfördes en motion med yrkande om höjning av premierna för dödande av säl till tio kronor. Detta yrkande bifölls av andra kammaren, men avslogs av första kammaren samt föll slutgiltigt vid gemensam omröstning för bägge kamrarna. Vi våga emellertid åter framföra kravet på skottpengarnas höjande till tio kronor och motivera det nu som tidigare med den oerhörda skada som sälen årligen gör både direkt och indirekt. Uti motivering till Kungl. Maj:ts förslag till höjande av anslaget år 1913 till 38,000 kronor beräknades, att sälen årligen i Östersjön förtärde minst 73,000,000 kilogram fisk, men det inskränker sig ingalunda till enbart denna direkta skada, utan indirekt övar han en väl så stor skadegörelse genom sönderrivande av fiskegarnen. Ur en notis i tidningen Hudiksvalls Nyheter för den 24 november 1924 må tillåtas att anföra följande: »Det är emellertid icke bara skärgårdsfiskarne, som inte kunna komma åt strömmingen därnere. Det finns en annan väldig fiskare, som också blivit lurad på sitt byte. Det är sälarna. Följden har blivit, att de som utsvultna vargar börjat en mördande konkurrens om fisken. Från Limön meddelas, att man ej sett så mycket säl inne bland skären på många år. Fem och sex sälar kunna samtidigt synas följa båtarna på fiskeplatserna. När garnen dras upp hänga endast strömmingshuvudena kvar i maskorna, resten har sälarna tagit.»

Ur fiskeriinstruktörens för Gävleborgs län årsberättelse 1922 må även anföras följande: »Sälen, som synes hava förminskats under kristiden 1917—

1918, har åter visat sig såsom skadegörare å redskap och fisk. Särskilt har nordhälsingekustens laxrevfiskare fått vidkännas förluster gjorda av säl, som dels rivit och dels uppätit lax på revarna. Detta tyder på, att sälen, som under kristiden jagats av sälexpeditioner från de norrländska kustlänen, nu sedan dessa expeditioner i stort sett upphört, åter förökats.»

Samme fiskeriinstruktör säger vidare i ett brev till en riksdagsman, att »orsaken till att expeditionerna efter kristiden upphörde var, att jakten icke lönade sig. Efter av mig gjorda beräkningar, torde medelvikten av späck på en säl vara 20 kilogram. Då späcket kostar 50 öre kilogrammet torde säljägarna i medeltal få tio kronor för späcket plus fyra kronor i skottpengar och högst två kronor för huden, vilket tillsammans utgör sexton kronor per säl. Med dessa priser, som hellre äro för högt än för lågt beräknade, torde ingen säljägare finna yrket lönande. Skulle däremot skottpengarna höjas från fyra till tio kronor per säl, finge säljägarna 22 kronor per säl i inkomst, vilket ej vore för högt tilltaget. Dessutom är det i regel strömmingsfiskare, som äro säljägare. Deras yrke är som bekant ej skyddat genom några tullar eller på annat sätt, varför myndigheterna genom höjda skottpenningar kunde giva även dessa näringsidkare ett handtag.»

Uti jordbruksutskottets utlåtande nr 1, punkten 145, 1923 års riksdag, har utskottet gjort en utförlig utredning angående antalet dödade sälar m. m. Därav framgår att antalet sjunkit från 5,960 år 1919 till 3,647 år 1922 och av uppgifter i tidningspressen vill det synas, som om antalet ytterligare skulle ha gått ned under åren 1923 och 1924, d. v. s. att man funnit jakten så litet lönande, så att den inställts. De skäl, som utskottet anfört för avslag på motionen år 1923, var det, att Finland icke utbetalade några premier och kontrollen skulle därigenom försvåras. Vi vilja emellertid göra det påståendet, att kontrollen ingalunda är så svår, ty som regel känna landsfiskalerna, som utbetala skottpengarna, jägarna personligen, och det kan icke bli tal om att något större belopp skulle utbetalas i premier för på finskt område dödad säl. Och skulle så ske, torde icke skadan vara så stor, då det ju är uppenbart, att sälen gör sina härjningar lika mycket på den svenska sidan som på den finska sidan.

Av alla de anslag, som beviljas till fiskerinäringens upphjälpande, är icke något av så stort gagn för fiskarna i Östersjön och Bottniska viken som just detta. Anslaget till förbättrande av en fiskehamn t. ex. går ju ofta upp till betydligt högre belopp, men kommer ett relativt ringa antal fiskare till godo, under det att detta anslag till skottpengar för säl kommer alla fiskare till godo, och vi våga därför föreslå riksdagen att höja premierna från nuvarande fyra kronor till tio kronor. Det anslagsbelopp, som härigenom skulle erfordras för ändamålet, torde icke komma att överskrida 40,000 kronor pr år, och i samma mån, som jakten ökas och bedrivs kraftigare än hittills, minskar ju sälstocken och därmed också anslagsbehovet.

På grund av vad vi sålunda här ovan framhållit hemställes,

att riksdagen måtte besluta att höja premierna för dödande av säl från nuvarande fyra kronor till tio kronor och i anledning därav också höja anslaget för premiering av rovdjurs dödande från nuvarande 20,000 kronor till 40,000 kronor.

Stockholm den 20 januari 1925.

O. W. Lövgren,
i Nyborg.

A. H. Hedström.

Jöran Grapenson.

Ernst Lindley.

Nils Holmström.

Ad. Wiklund.

Adolv Olsson,
Gävle.

N. E. Nilsson.

Ernst Hage.

Ola Jeppsson.

Ant. Wikström.

J. P. Dahlén.

Rob. Samuelsson.

P. Granath.

Verner Hedlund.

Ludwig Brännström.

Nils Olsson.
